

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **A. W.**

skazanego z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 lutego 2025 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2024 r., V KO 112/24,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 22 września 2021 r., II AKa 196/21,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Toruniu, wyrokiem z dnia 17 lutego 2021 r., II K 120/19, uznał A. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., wymierzając mu karę 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 22 września 2021 r., II AKa 196/21, utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca A. W. , zaskarżając go w całości. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2022 r., V KK 230/22, została ona oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Pismem z dnia 22 września 2024 r. skazany A. W. wniósł o wznowienie postępowania oraz wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w osobie adwokat W. K.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 grudnia 2024 r., V KO 112/24, działając na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności oraz nie uwzględnił wniosku o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu.

W dniu 2 stycznia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego, które potraktować należało jako zażalenie na postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie okazało się niezasadne i nie zostało uwzględnienie. Skarżący nie podniósł żadnych argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć trafność zaskarżonego postanowienia.

Instytucja wznowienia postępowania, mająca charakter nadzwyczajnego środka zaskarżania służącego eliminowaniu z obrotu prawnego prawomocnych orzeczeń sądowych, może być stosowana na wniosek strony w ściśle określonych przypadkach, które zostały wymienione w przepisie art. 540 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (fakt popełnienia tego przestępstwa musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., a wniosek o

wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego) albo po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu, czyn jego nie stanowił przestępstwa, skazany nie podlegał karze, skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Do wznowienia z urzędu może dojść także w sytuacji, gdy sąd uzyska informacje o uchybieniach, stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze (art. 542 § 3 k.p.k.).

Sąd Najwyższy, orzekając jako sąd pierwszej instancji, prawidłowo uznał, że sformułowany wniosek o wznowienie postępowania jest w oczywisty sposób bezzasadny, jeśli oceniać go z perspektywy przywołanych wyżej przesłanek wznowienia postępowania. Sąd Najwyższy obszernie uzasadnił swoje stanowisko, podnosząc, że skarżący nie wskazał właściwie żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o potrzebie ponownego rozpoznania sprawy.

Argumentów w tym zakresie nie dostarczyło także wniesione zażalenie. Skazany wskazuje w swoim piśmie na okoliczności dwojakiego rodzaju, w istotnym zakresie powielając tezy wniosku o wznowienie.

Po pierwsze, skazany podnosi, że jego wolą nie było skrzywdzenie kogokolwiek, zaś samo zdarzenie zostało zaaranżowane przez osoby trzecie, które miały następnie pomawiać go o popełnienie przestępstwa. Nie znajduje to jednak potwierdzenia w materiale dowodowym, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy rozpatrujący wniosek o wznowienie postępowania.

Po drugie, skazany wywodzi, że jest osobą w podeszłym wieku, cierpiącą na rozmaite dolegliwości. Uskarża się między innymi na problemy z poruszaniem się oraz cukrzycę, wskazując, że w takiej sytuacji jego pobyt w zakładzie karnym jest źródłem nadmiernego cierpienia. Nie kwestionując podniesionych okoliczności należy wskazać, że nie stanowią one podstawy do wznowienia postępowania. Zapaść zdrowotna może stanowić podstawę do udzielenia przerwy w wykonaniu

kary, na podstawie art. 153 k.k.w. Decyzję w tym zakresie podejmuje jednak właściwy sąd penitencjarny w ramach postępowania wykonawczego, a nie Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym.

Skarżący nie tylko nie powołał się w swoich pismach na żadną z podstaw wznowienia, ale też nie wskazał jakichkolwiek okoliczności, świadczących, czy chociażby sygnalizujących możliwość ich wystąpienia. Okolicznością tego rodzaju nie jest wyrażane przez wnioskodawcę przekonanie, że został niesłusznie skazany. W takiej sytuacji Sąd Najwyższy prawidłowo uznał wniosek o wznowienie za oczywiście bezzasadny i na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił jego przyjęcia, zaniechawszy wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]

Kazimierz Klugiewicz Piotr Mirek Zbigniew Puskarski